

KATARÍNA GILLEROVÁ

Dívka v zrcadle

motto román

Dívka v zrcadle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová

Dívka v zrcadle – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATARÍNA GILLEROVÁ

Dívka
v zrcadle

Praha 2021

*Známe se dlouhá léta, setkáváme se u kávy
a pro mě jsou tato setkání jako hluboký nádech
na čerstvém vzduchu milého přátelství a vzájemné podpory.
Proto tuto knížku věnuji Pavle Čaplové a Vierce Ůlvecké
s poděkováním za nezištnou pomoc, dobrou náladu –
a za to, že patříte do mého života.*

Poznala jsem ho přesně pět vteřin poté, co vstoupil do místnosti.

Právě jsem byla otočená zády. Zavírala jsem v kanceláři okno, aby nebyl průvan, až se u nás objeví nový šéf. Dělal se kolem toho tajnosti, po firmě několik měsíců kolovaly protichůdné zvěsti a všichni jsme z toho byli už dost nervózní.

Zpoza tmavého mraku vykouklo slunce tak náhle, až jsem musela přimhouřit oči. Považovala jsem to za dobré znamení. Slunce rovná se štěstí. Kdyby zahřmělo, nebo se spustil déšť, byla by to pohroma.

Do této chvíle jsem se cítila šťastná a byla jsem přesvědčená, že to tak bude navždy. Že ve svých jednatřiceti letech jsem konečně našla všechno, co jsem dosud neměla. Lásku. Práci, která mě baví. Příjemné lidi. Dny, které plynou jen tak, s ležérní pravidelností, zcela obyčejně. Dodávalo mi to vzácný pocit jistoty, tak zřídka v mém životě.

Když jsem se otočila, stál ve dveřích se dvěma dalšími muži v oblecích.

Panebože, to se mi snad jenom zdá!

V průběhu těch pěti vteřin se mi v hlavě rozvířily protichůdné myšlenky. Nejdřív jsem si jen uvědomila, že mi někoho připomíná, potom jsem rychlostí světla proběhla seznam všech kamarádů od útlého dětství, abych se nakonec vysmála absurdnímu poznání.

Mamánek!

To není možné!

Byl to on.

Téměř jsem se nahlas rozesmála.

Vedoucí personálního oddělení Racková, která přišla v těsném závěsu za nimi, drmolila něco těm třem oblekům, já jsem však vnímala pouze šumění v uších. Civěla jsem na vyššího muže v brýlích s tenkými zlatými obroučkami. Vlasy pískové barvy měl o odstín tmavší, než jsem si pamatovala, a zastřižené nakrátko. Z kulatého dětského obličejce s plnými tvářemi zůstaly pouze výraznější lícní kosti, obličej se mu jakoby prodloužil. Od té doby, kdy jsem se mu za jeho vyznání vysmála do očí, výrazně zhubl.

Z myšlenek mě vytrhlo vyslovení mého jména.

„... a Olivie Oravcová, finanční referentka. Má na starosti zpracování plateb a vymáhání pohledávek.“

Všechny oči se upřely na mě. Já jsem vnímala jen ty za skly ve zlatých obroučkách. Nevěděla jsem, co mám udělat, jestli mám přiznat, že se známe, nebo se tvářit neutrálně. Protože od něj nevyšel žádný signál, jen jsem se nejistě usmála. V rozpacích jsem pootočila hlavu a zachytila Dorotinu udivený pohled.

„Finanční oddělení má tři pracovnice?“ ozval se. Vyznělo to, jako by se divil, jako by se mu to zdálo moc.

Jeho kravata měla dvě výrazné barvy, které přitahovaly můj zrak, modrou a tyrkysovou. Kdy se z něj stal takový elegán? Z klučiny, jenž mi chodil za patami ve vytaháných teplácích a upíral na mě zbožný pohled přes velké brýle s tlustými obroučkami.

Když vycházeli z naší kanceláře, Racková se s rukou na klíce ještě otočila k nám: „Nikam nechodte, budou s vámi chtít postupně mluvit.“

„Kam bychom chodily?“ zamumlala Dorota nespokojeně.

Dveře se zavřely a kolegyně Nora rozčileně rozhodila rukama.

„Určitě budou propouštět!“ zvolala rozhořčeně. „A já budu první, pracuji tady nejkratší dobu.“

S Dorotou jsme si vyměnily souhlasné pohledy. Nora přišla do firmy před rokem a po čase ji přesunuli k nám, aby se ušetřil nájem za jednu kancelář, takže nám tady překáží už půl roku. Ne že by neměla co dělat, po únorovém propouštění přibýlo práce i jí.

„Bože, musím utíkat na záchod,“ vyskočila Nora z křesla. „Já z té nervozity dostala běhavku.“

Konečně jsme s Dorotou na chvíli osaměly.

„Co se stalo?“ ihned vyhrkla. „Zírala jsi na něj, jako bys viděla mimozemšťana. Ty ho znáš?“

„Nevěřila jsem vlastním očím,“ odvětila jsem a zhluboka jsem si vzdychla. „Spolužák ze základky... Vlastně jsme ještě dva roky spolu chodili na střední, potom někam přestoupil.“

„Tak to je fajn, ne?“ zaradovala se Dorota. „Místo máš jisté, a pokud se přimluvíš i za mě...“

Upřela jsem na ni provinilý pohled. „Je to úplně jinak,“ řekla jsem lítostivě. „Když nám bylo šestnáct, vyznal mi lásku. Chtěl se mnou chodit, ale já jsem ho odmítla.“ V Dorotiny očích se zračila obava z toho, co začínala chápat. „A potom...“

Nořina běhavka se zřejmě přehnala rychle, protože v té chvíli se vrátila do kanceláře.

„Jen taktak jsem doběhla,“ oznámila nám. Přejela si dlaní po zpoceném čele, odhrnula z něj spleené prameny vlasů.

„To jsme právě nepotřebovaly vědět,“ poznamenala jsem.

„Jsem nervózní jako pes,“ řekla znepokojeně.

Otevřely se dveře a dovnitř nakoukla kolegyně z vedlejší kanceláře.

„Noro, máš jít k novému řediteli,“ oznámila jí.

Noře ztuhly rysy obličeje. Polekaně zašmátrala po kabel-

ce, otevřela ji a potom ve zmatku zase zavřela. Bezradně se rozhlédla nejdřív po kanceláři, potom po nás. Prsty si upravila ofinu.

„Nezmatkuj a natři mu to,“ povzbudila ji Dorota.

„Spadne mu čelist, až mu vyjmenuješ, co všechno musíš stíhat za osm hodin,“ povzbudila jsem ji.

„I se všemi těmi klevetami,“ dodala Dorota, když jsme osaměly. Otočila se ke mně. „Tak mi to dopověz.“

Nervózně jsem se zadívala na dveře. „To je na děle...“ zakroutila jsem hlavou. „Za chvíli přijde řada na nás.“

Popošla jsem k oknu a otevřela ho dokořán. Měla jsem pocit, že se potřebuji zhluboka nadýchat čerstvého vzduchu. Nastavila jsem obličej ostrým slunečním paprskům. Ještě ráno jsem se těšila: byl konec dubna, jaro za oknem, jaro v duši. Teď jsem v ní měla zmatek a pocit hlubokého, mlhavého podzimu.

Na stole mi zabzučel mobil.

„To bude určitě Jonáš,“ poznamenala Dorota. „Zapomnělas mu zavolat, on se ti pokoušel dovolat už dvakrát.“

Hovor jsem přijala.

„Miláčku,“ ozval se v něm příjemný hluboký hlas, „jen jsem zvědavý...“

„Teď ne,“ odmítla jsem s lítostí. „Právě se tady dějí podivné věci, potom ti povyprávím.“

„Mám pro tebe po práci přijet?“

„Ne, není třeba.“ Musím si nejdřív všechno uspořádat v hlavě, pomyslela jsem si. „Setkáme se večer, jak jsme se dohodli,“ dodala jsem.

Už aby byl tento den za mnou, přála jsem si úpěnlivě. Stažený žaludek mi k náladě nepřidával. Jak se takový malý mamánek dostal až na ředitelskou židli? Ta otázka se mi proháněla myslí stále dokola.

„Vypadá to nadějně.“ Nora nechala dveře otevřené, v obli-

čeji rozjásaný výraz, jako by jí právě zvýšili plat. „Byl milý a příjemný. I ten druhý, ale ten teď odešel.“ Pokynem ruky mi naznačila, abych otevřenými dveřmi zamířila za svým osudem.

Křeslo bylo měkké a pohodlné, ještě nikdy jsem neměla tu čest v něm sedět. Když jsem vstoupila do místnosti, s úsměvem jsem mávla novému řediteli.

„Ahoj,“ řekla jsem nahlas.

Neznatelně přikývl, bez úsměvu. Rukou ukázal na křeslo. Pohodlně jsem se v něm usadila, nervozita ze mě najednou opadla.

„To je ale náhoda,“ poznamenala jsem pobaveně. „Kdo by to byl kdysi řekl, že se my dva ocitneme v takové situaci.“

„Je to pro tebe tak velké překvapení?“ ozval se konečně. I hlas měl hlubší, ne ten pisklavý, jakým na mě volal cestou ze školy.

„No... pořádně velké,“ přisvědčila jsem. „A dost ses změnil... od té doby, co jsme se neviděli.“

Jeho přimhouřené oči a pevně sevřené rty naznačovaly, že zřejmě nebudeme vzpomínat na veselé studentské časy. Z obličeje se mu docela jasně dalo vyčíst, že myslí právě na ten nešťastný okamžik, který bych nejraději vymazala z jeho vzpomínek.

V těch mých byl dávno zapomenutý. Až dosud.

„Dodnes vzpomínám, jak ochotně ses se mnou občas podělil o svačinu,“ usmála jsem se ve snaze odvést jeho úvahy k příjemnějším okamžikům. „Svačiny od tvé mámy byly nezapomenutelné... Na revanš se s tebou můžu někdy podělit o oběd v restauraci za rohem, kam chodíme.“ Haha, možná se mu to bude zdát aspoň trochu vtipné...

Konečně se uvolněně opřel o opěradlo mohutného ko-

ženého křesla – dosud jen strnule seděl s předloktími položenými na stole.

„A já nezapomenu na malinový trhanec tvého dědečka,“ usmál se.

„Ano!“ zvolala jsem. „Pokažené palačinky. Nikdy se mu nepovedly.“

Pamatuji si to velice dobře. Byli jsme asi šestáci. Šel za mnou cestou ze školy a zeptal se, jestli může jít k nám. Vypadal jako malé dítě: školní aktovka mu nadskakovala na zádech, a my ostatní jsme už nosili tašky přehozené přes rameno. On ne, protože maminka řekla, že to není zdravé, měl by křivou páteř.

Nadšeně poskakoval vedle mě, snažil se držet se mnou krok. Za velkými skly kulatých brýlí mu zářily velké upřímné oči a celou cestu vyprávěl o tom, jak s maminkou hráli celý večer člověče a on prohrál jen jedinkrát. Já jsem mohla o takových večerech pouze snít.

Babička nebyla doma, zase ji odvezli na dialýzu, a tak se nás dědeček pokusil něčím nasytit. Nejdřív se tvářil zoufale nad každou nepovedenou palačinkou, ale potom přinesl ze sklepa láhev malinového sirupu a prohlásil, že vlastně od začátku bylo jeho záměrem udělat malinový trhanec.

„Řeknu mamince, aby to někdy taky udělala,“ pochvaloval si Roman.

Mamánek, pomyslela jsem si tehdy posměšně. Mamánek Románek.

Románek se teď díval do papírů.

„Vidím, že stále bydlíš na stejné adrese.“

Zaraženě jsem se na něj podívala. Instinkt mi našeptával, že mu nesmím říct pravdu. „Ano,“ odvětila jsem potichu. Dům mých prarodičů byl na prodej, ale trvalé bydliště jsem měla stále tam. Ve skutečnosti jsem bydlela s Dorotou a jedním chlápkem v pronajatém bytě.

„Škoda, že jsem nebyl tvému dědečkovi na pohřbu,“ zatvářil se smutně. „Kdybych o tom věděl, určitě bych přišel.“

Odkud ví, že dědeček umřel? podivila jsem se v duchu.

„A rodiče?“ zajímal se. „Ještě stále se věnují hudbě?“

Pokrčila jsem rameny. „Věnují... ale každý svým způsobem. Kapela už dávno neexistuje.“

„Hmmm..., pokýval hlavou. „Úžasné dětství. Každý ti záviděl.“

Zaraženě jsem se na něj podívala. „Záviděl?“ vydechla jsem. „A co?“

„Jak co, pyšná Olivie?“ Posměšně ohrnul rty. „Přece to tvoje cestování. Tvůj dobrodružný život. Když jsi popisovala jejich koncerty, nadšené fanoušky, oslavy do noci, zajímavé lidi... Netvař se teď, že nevíš, o čem mluvím.“

Udiveně jsem ho poslouchala. V uších mi uvízl výraz „pyšná Olivie“, ten nepatřil do dětství. Vázal se na jeden jediný den v době, kdy nám už bylo šestnáct. Den, kdy mě přestal zbožňovat.

„Proboha... To jsem netušila,“ vyletělo ze mě. „Nebylo mi co závidět. Určitě bys se mnou tehdy neměnil.“ Mamánku, dodala jsem v duchu. To bys nemohl se svojí maminkou každý večer číst knížky před spaním a hrát člověče. Nebo jíst ty božské buchty s meruňkovým džemem, o nichž jsi mi tolik vyprávěl. Já jsem si mohla něco takového pouze představovat... anebo si je upéct sama.

„Každý by s tebou měnil,“ řekl s důrazem na prvním slově. „Nikdo nemohl zažít to, co ty. Cesty po celé republice, dokonce i do zahraničí... Zákulisí koncertů, hudba, světla reflektorů, to všechno muselo být fascinující.“

„Zahraníčí?“ usmála jsem se. „Ano, nejvíc Maďarsko a Polsko, pamatuješ? Přiznávám, bylo to zajímavé, vždýcky jsem se na cestu s našima těšila, jenže ty neznáš odvrácenou stranu takového života.“ Protože jsem ti nikdy nevyprávěla

o svých pocitech, dodala jsem v duchu. Nechávala jsem si je pro sebe, protože jsem se domnívala, že jsou divné, a nikdo by mě nepochopil.

„Myslíš Denise?“

Zastavilo se mi srdce. On si to pamatuje, zřejmě si pamatuje všechno! Najednou se mi v hlavě roztočil zmatený kolotoč vzpomínek. Co všechno jsem mu tehdy řekla? Jaké podrobnosti? Měla jsem mysl zastřenou bolestí, jedenáctileté děcko... Chtěla jsem umřít, abych se zbavila té svíravé bolesti v hrudi... Jako rozžhavené kleště, zanechávající v mém nitru vypálenou ránu. Na věky věků, myslela jsem si tehdy, navždy.

Uhnula jsem pohledem. „Myslím... leccos. Pozlátko a všelijaké zážitky, to byla jedna stránka, ale ta druhá, méně přitažlivá, s každodenními problémy...“

„Všichni jsme se potýkali s problémy,“ zdůraznil. Asi abych si nemyslela, že nikdo jiný je neměl. Určitě, souhlasila jsem s ním v duchu, ty byly však většinou takové běžné rodinné. To, co jsem zažila já, se týkalo světa dospělých, na mé problémy nebyl nikdy čas ani prostor. Špatná známka ve škole? Nepříjemná učitelka? To nikoho nezajímalo, když měli koncertovat v nevytopeném sále. Anebo když dostal zvukař chřipku. Anebo když se cestou poškodil reproduktor a hrozilo zrušení koncertu... Anebo Denisova operace oka po té rvačce... A mámin pobyt v nemocnici, narychlo sehnaná jiná zpěvačka a její sexuální přitažlivost... když se z kamarádů stali sokové, a stejně tak hrozilo zrušení koncertu, i když z jiného důvodu.

„A co ty?“ změnila jsem téma. „Jak se ti daří?“

„Je to fajn, jsem spokojený,“ odvětil. Nic víc. Fakt jsem se toho dozvěděla, informovat o sobě tedy dokáže!

Vzal do ruky list papíru a dlouho ho studoval. Když konečně přenesl pohled na mě, oči se mu už neusmívaly.

„Nevím, jestli to s tím obědem bude aktuální,“ řekl vážně. „Budeme muset propouštět.“

Srdce se mi divoce rozbušilo. „Propouštět?!“ zvolala jsem. „Vždyť se propouštělo v prosinci a v lednu! Už teď nestíháme, tolik práce nám přibylo.“

Zase se mlčky díval do papíru s neutrálním výrazem v obličeji. Netušila jsem, co se mu honí hlavou.

„Na finančním jste tři,“ podíval se konečně na mě.

„Už teď děláme každá dvojnásobek v porovnání s minulým rokem,“ poznamenala jsem.

„Určitě to takhle nezůstane,“ trval na svém. „Co si myslíš, kdo by měl odejít?“

Jeho otázka mě zaskočila. Zaraženě jsem se na něj dívala a přemýšlela, proč se mě na to ptá. „Neumím si představit, že bychom to zvládly jen dvě,“ zakroutila jsem hlavou. On se však na mě vytrvale díval a čekal. Jakou hru to se mnou hraje? Kdybych měla jeho plat, tak bych mohla rozhodovat i o nepříjemných věcech. Ale teď je tu na to přece on... „Nora Sokolová pracuje ve firmě nejkratší dobu...“ řekla jsem nakonec váhavě. Nedokázala jsem si však představit, že bychom my s Dorotou musely zvládnout ještě i její agendu.

„To ještě neznamená, že neumí pracovat efektivně,“ namítl.

„Máš pravdu,“ přisvědčila jsem. „Pokud ti jde o efektivnost, nikoho lepšího než Dorotu bys nenašel. Obě nás zaučovala, svoji práci ovládá perfektně.“ Kamarádka bude spokojená, šéf má o ní teď ty nejlepší reference. A udělala jsem to ráda, vždyť ona mě dostala na tohle místo. Ona mi v životě pomohla nejvíc.

Romanovi se zablesklo v přimhouřených očích. „Dorota Lacková je tvoje kamarádka? Tu bys nepustila?“

Něco v jeho hlase mě vystrašilo. Kdesi vzadu v hlavě mi

zablikalo varovné červené světýlko. Ten tón, ten skrytý tón, když řekl „tvoje“. Jako by se snažil objevit mé slabé místo, něco, co mám ráda... Někoho, na kom mi záleží. Znerózněla jsem.

„Je tu nejdéle,“ odvětila jsem, první otázce jsem se vyhnula. „Už pět let.“

„Možná právě proto potřebuje změnu,“ řekl.

Žaludek se mi stáhl nervozitou. Ne, Dorota ne! Po tom všem, co dosud prožila, by ji tohle už úplně srazilo na kolena. Chtěla jsem na něj zařvat, aby jí dal pokoj, ale místo toho jsem se snažila, aby můj hlas zněl vyrovnaně. „Pokud by potřebovala změnu, asi by tu nezůstávala, ne?“

Znovu se opřel dozadu o opěradlo křesla a začal se v něm pohoupávat. „Tak potom zbýváš jen ty,“ řekl pomalu.

Ztuhla jsem jako zasažená bleskem. Už mi bylo jasné, o co mu jde. Marně jsem si myslela, že vzpomínání na dětství ho převede přes ten neuralgický bod, který nás dva tak nepříjemně spojuje.

„Zbývám já – jako na co?“ zeptala jsem se. „Na posouzení, jestli pracuji efektivně?“

Přestal se houpat a mírně se naklonil nad stůl. „Na propuštění,“ odvětil.

Naše pohledy se setkaly. Cítila jsem bezmoc, rezignaci, zklamání. V mém spokojeném životě se začaly objevovat trhliny. Čas se vrátit nedá, přišel den zúčtování.

„To ses rozhodl zrovna teď?“

„Pouze nahlas uvažuji.“

Sklopila jsem oči a studovala strukturu drobných uzlíků koberce. Určitě se špatně luxuje, napadlo mě. Nevěděla jsem, jestli mám vstát a odejít, jestli náš rozhovor už skončil.

„Víš...“ ozvala jsem se. „Chápu, že se zlobíš. Tehdy... jsem byla bláznivá pubertačka, mrzí mě, jak jsem se chovala.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekl odměřeně.

„O tom, co se mi teď chystáš oplatit.“

„Aha.“ Zatvářil se, jako by si na to právě vzpomněl. Byla jsem přesvědčená, že ten nepříjemný pocit v něm dřímá celých těch patnáct let, stejně jako ve mně, a při první příležitosti vyplul na povrch, žádostivý, prahnoucí po pomstě. „Zažila si někdy, jaké to je, když tě někdo odmítne a nedá ti šanci?“ zeptal se.

Byla jsem překvapená, že nezapíral. Tak přece mě moje intuice neklamala! Byl tady, aby mi oplatil to ponížení. Svým způsobem jsem ho i chápala, zřejmě v sobě nosil ten nepříjemný pocit celá léta, a najednou měl příležitost se ho navždy zbavit.

„Celý život se občas setkáváme s odmítnutím, Romane.“ Pokusila jsem se o úsměv, ale byl velmi křečovitý. „Tys to asi do té doby neznal, měl si vždy všechno, co sis přál.“

„Já?“ zvolal překvapeně.

„Ano, ty,“ zdůraznila jsem. „Maminka tohle, maminka tamto,“ protáhla jsem ironicky. „Koupila mi zmrzlinu, byli jsme v kině, dělá mi pravidelně svačinu... A otec tě každý den odvážel domů autem. Měl ses jako král, chovali tě jako v bavlnce.“ Nadzvedl obočí, rty se mu zkřivily do posměšného úsměvu. „Tobě bylo co závidět, ne mně. Na mě rodiče nikdy neměli čas, to dobře víš. Cestovat s nimi po koncertech byla jedna věc, ale to, že celé dny zkoušeli s kapelou a všechno nechávali na dědečkovi, byla druhá. Nevím... Jestli potřebuješ k životní spokojenosti ještě pomstu, tak si posluž.“ Hrdě jsem zvedla hlavu. Ani za nic mu neukážu, jak se mě dotklo, co mi řekl. Možná si to zasloužím za to všechno, jak jsem se k němu chovala. Bylo mi to líto, tehdy i teď. Lomcovalo mnou zklamání, nejraději bych se nahlas rozplakala. Asi jsem v koutku duše doufala, že s ohledem na naše dětství se ke mně zachová tolerantně.

Vstala jsem a zamířila ke dveřím.

„Pošli sem Dorotu Lackovou, prosím tě,“ zavolal za mnou.

Rychlým krokem jsem zamířila pryč dlouhou chodbou, na rohu jsem se téměř srazila s Dorotou.

„Už tady čekám,“ vyhrkla. „Bylas tam nějak dlouho.“

Rychle jsem se rozhlédla kolem. „Neříkej mu, že jsme kamarádky,“ zasípala jsem naléhavě, „ani to, že bydlíme spolu v podnájmu. Nic osobního, rozumíš?“

Nechápavě na mě hleděla, potom přikývla. Dívala jsem se za ní, jak neochotně kráčí pryč a pomalu se ode mě vzdaluje.

Seběhla jsem dolů po schodech z našeho třetího patra do přízemí. V kapse saka jsem našla několik drobných a ve vstupní hale jsem si koupila kolu z automatu.

Vyšla jsem ven. Do vlasů se mi opřel chladný vítr, jako by se s nimi chystal bojovat. Nastavila jsem tvář slunci. Opřela jsem se o zeď, srdce mi prudce tlouklo. V takový hezký jarní den se mi přece nemůže hroutit život! Chtělo se mi zakřičet. Nedaleko stála skupinka náruživých kuřáků, rychle potahovali z cigaret, někteří v sakách, jiní pouze v košili. Pokukovali po mně, ale bylo mi to jedno.

Potřebovala jsem si uspořádat myšlenky, vzpamatoval se z prožitého šoku. Tak ten brýlatý chlapeček se stal mým ředitelem a já se teď mám před ním třást o své místo. Absurdní! Ten milý okatý beránek... Ano, občas jsem ho na základce přezdívala beránkem kvůli těm hustým blondatým kučerám. Kučery zmizely a z beránka vyrostl vůl, divný genetický vývoj. Je pravda, že když mi ve druhém ročníku na střední, to nám bylo téměř sedmnáct, řekl, že na mě stále myslí a zve mě do kina, byla jsem na něj protivná.

„To nemyslíš vážně! Snad si nemyslíš, že bych s tebou mohla chodit?!“ zvolala jsem se smíchem. „A dovolila by ti

to maminka vůbec?“ A pustila by ho maminka na diskotéku? Pokud ano, tak „Románku, jen do osmi, buď opatrný, aby se ti nic nestalo“.

„Vysmíváš se mi?“

„Ne,“ zakroutila jsem hlavou. Nebylo to moc přesvědčivé.

„Mám tě rád,“ řekl potichu. „Celé roky si pro mě vším na světě.“

Panebože! zvolala jsem v duchu a obrátila jsem oči v sloup. „Romane...“, rozhodila jsem bezradně rukama. „Co to říkáš? Vždyť máš svoji rodinu, nemůžu pro tebe být vším na světě.“

Přistoupil těsně ke mně, až jsem cítila na tváři jeho dech. „I ty patříš k mé rodině,“ podíval se na mě oddaně. „Chci být stále s tebou.“

„Vždyť jsi stále se mnou!“ rozesmála jsem se. „Romane, neblázni, takovou blbost, jakože my dva a spolu, si nedokážu ani představit.“ Netrpělivě jsem se od něj odtáhla. Zbláznil se? Vůbec si nevšiml, že se mi líbí Matouš z vedlejší třídy?

„To myslíš vážně?“ Tvář se mu protáhla zklamáním, koutky úst se mu svěsily. Vypadal nepříjemně zaskočený mojí reakcí.

„Víš co, zapomeňme na tenhle rozhovor,“ navrhla jsem mu. „Beránek se vrátí k mamince a všechno bude v pořádku.“ Narychlo jsem mu se smíchem zamávala na rozloučenou a nedočkavě jsem se rozběhla pryč od něj. Pryč, pryč, abych tu trapnou situaci co nejdřív ukončila.

Ještě dlouho jsem měla před očima jeho zklamaný, zamračený výraz. Několik dní se mi to zdálo k smíchu, ale potom jsem si uvědomila, že v tom výrazu bylo tolik smutku... Najednou jsem měla ze sebe nepříjemný pocit, takový vtíravý, připomínal mi, že jsem někoho ranila. Měla jsem reagovat jinak, citlivěji. Zaplavily mě výčitky svědomí. Přemýšlela

jsem, jak se mu omluvit, stále jsem to oddalovala, až nakonec měsíc před koncem školního roku přestal chodit do školy a v září se už neukázal. Prý přestoupil na jinou školu.

Doufala jsem, že to nebylo kvůli mně. Tehdy jsem si náhle uvědomila, že mi chybí. Že jsem si na něj za ta léta, kdy mi chodil stále za patami, tak nějak zvykla. Byl jako můj bratr, jehož jsem neměla. Ani on neměl sourozence, proto ta závislost na starostlivé mamince... a možná i na mně.

On k nám chodil často, já jsem u nich nebyla nikdy. Nebydlel v hlavním městě, otec ho každý den vozil do školy i ze školy autem, bydleli tuším v Modré. Později už dojížděl autobusem. Doufala jsem, že ho někdy potkám a upřímně mu řeknu, jak mě to všechno mrzí, ale to se nikdy nestalo.

Až do dnešního dne.

Pomalů jsem popíjela kolu, neschopná zbavit se vzpomínek na minulost. Touží po sladké pomstě? Možná mu to pomůže vyrovnat se s tou dávnou ponižující chvílí. Měla jsem pocit, jako bych vběhla lvovi přímo do tlamy. Minulost mě dohnala a chystá se mě sežrat.

Modlila jsem se za Dorotu. Pokud mají propustit jednu z nás, ať jsem to radši já.

* * *

Zoli je dobrý spolubydlící. Je jako fantom, nikdy nevíte, kdy se objeví. Je víc v práci než ve svém pokoji v našem pronajatém bytě v Ružinově. A to je vlastně výhoda.

Když jsem odemkla a vešla do bytu, dveře Zoliho pokoje byly dokořán a z kuchyně se šířila vůně topinek. Používat topinkovač, to bylo celé jeho kuchařské umění. Pokud byl doma, neustále seděl za počítačem se sluchátky na uších anebo posouval prst po displejích dvou mobilů. Ajťák z Komárna, který přijel hledat štěstí do Bratislavy.

„Dám ti dvě topinky s džemem, pokud zašiješ rifle.“ Stál ve dveřích do kuchyně a opíral se o zárubeň.

„Pokud *mi* zašiješ rifle,“ opravila jsem ho. „Zase mezi nohama?“ přešla jsem pohledem níž.

„Ne, vzadu,“ otočil se.

Svlékla jsem si kabát a zamířila do koupelny. „A proč si konečně nekoupíš nové?“ volala jsem na něj přes zvuk tekoucí vody. Ve sprchovém koutě jsem zahlédla Dorotu.

„Dobře víš, že mám fobii z nákupních center,“ volal na mě zpátky. „Taky z těch nafintěných pipin, co v nich nakupují.“

Vyšla jsem z koupelny, právě si ukousl z další topinky. „Zoli, ty vůbec neumíš navazovat sociální kontakty,“ napomenula jsem ho. „Měl by sis občas vyjít s nějakou holkou. S počítačem si děti nepořídíš.“

„Mám tebe a Dorotu,“ usmál se ze široka. „To mi zatím stačí.“

Já jsem taky roztáhla ústa do úsměvu. „Přišít knoflík nebo si občas promluvit, to ano, ale do porodnice nás nedostaneš,“ zašermovala jsem mu prstem před očima.

„Na děti mám čas ještě dvacet let.“

„Je ti dvaatřicet,“ připomněla jsem mu. „Můj táta měl ve tvém věku už desetiletou dceru.“

„Když se naučíš maďarsky, ožením s tebou,“ přislíbil mi. „Matka řekla, že musím najít děvče, které umí maďarsky.“

Dorota vyšla z koupelny, zabalená do osušky.

„Ta sprcha mi trochu pomohla zbavit se stresu,“ řekla a uhlazovala si mokré vlasy. Obličej už neměla tak strhaný, jako když jsme odcházely z práce. „Strašně mi vyhládl,“ podívala se žádostivě na topinku v Zoliho ruce. Když procházela kolem něj, dal jí kousnout.

„Naučím se maďarsky a vdám se za tebe,“ slíbila Zolimu se slastným výrazem v tváři.

„Třeba,“ pokrčil ramenem. „Umíš líp vařit než Olivie.“

Měla jsem ještě deset minut, než půjdu za Jonášem. Rychle jsem udělala několik chlebičků a zanesla je Dorotě do pokoje. Našla jsem ji, jak sedí v županu na posteli a listuje časopisem. Zamávala jsem Zoliho velkým uším, už se sluchátky, a zavřela jsem dveře. Sedla jsem si do křesla proti ní.

„Říkáš, že byl na tebe milý?“ Pozorovala jsem, jak se nedočkavě vrhla na chlebičky. Z práce jsme jely v přeplněné tramvaji, nemohly jsme si říct podrobnosti. Jen taktak jsem vydržela stát a snášet sálavé teplo uvnitř tramvaje, tak nedostatkové v zimních měsících. Topení zapínají zásadně až s příchodem teplých dní.

„Milý a příjemný,“ přikývla s plnými ústy. „A ptal se, jestli jsme kamarádky.“

„Cos mu řekla?“

„Že jsme kolegyně a před třemi lety jsem tě zaučovala,“ odvětila.

„Dobře,“ vydechla jsem spokojeně. Poslechla mě. Jsem zodpovědná za její rozvod. Pokud by ji ještě k tomu Roman kvůli mně propustil, už bych se asi zbláznila.

„Neuvěřitelné, Olivie,“ rozhodila Dorota rukama. „To je jako v telenovele. Odmítnutý milenec se stane ředitelem, aby se pomstil bývalé lásce. To jen tak někdo nevymyslí,“ kroutila nechápavě hlavou.

„Nebyli jsme milenci,“ opravila jsem ji. „On měl o mě zájem, já jsem se mu vysmála. Vždyť ještě v šesté třídě byl o hlavu menší než já. Takový klučina. Brala jsem ho jako svůj přívěšek, který chtěl být stále se mnou... Bylo nepředstavitelné, abych s ním chodila! Bylo směšné, jak se držel toho, co řekla maminka: Je třeba nosit čepici, abych nedostal zánět středního ucha,“ napodobila jsem jeho hlas. „Anebo schroustal zeleninu, co jsme ve školní jídelně odsunuli na kraj talíře, protože podle maminky bude mít díky ní

zdravé zuby. Za zády jsme se mu posmívali. Ale můj dědeček ho měl moc rád.“

„Tak není možné, aby tě propustil!“

Vzpomněla jsem si na ten pátravý pohled jeho přimhouřených očí z ředitelské židle. A na chlad, který z něj šel. „To je víc než jisté,“ řekla jsem potichu. „Pořád lepší, než kdyby propustil tebe. Musíš se po tom všem dát dohromady. A na oběd budeme s sebou brát i Noru, aby neviděl nás dvě stále spolu.“

Dorota se opřela o polštář. „Proboha, vždyť netočíme špionážní film!“ zvolala pobouřeně. „On je kdo, nějaký mafianský boss?“

Odrhla jsem si kousek šunky, co přesahovala z obloženého chlebičku. „Nikdy bych si neodpustila, kdybych zas byla příčinou...“

„Zadrž,“ přerušila mě. „Dohodly jsme se, že můj rozvod nebudeme probírat, škoda času. Je to už za mnou. Jeden chlap se prostě vytratil z mého života. Zbytečný chlap.“ Zadívala se do okna, oči jí posmutněly.

Nemusela nic víc říkat, věděla jsem, na co myslí. Zrada muže přebolí, zrada vlastního syna nikdy. Jedno zklamání za druhým. Jen co se vzpamatovala z jedné rány, přišla další, mnohem horší. Nechápu, jak se dokázala sebrat, sražená životem na kolena, a jít dál. Kde vzala tu sílu, energii, optimismus... Obdivovala jsem ji a zároveň doufala, že si všechno špatné, co ji v životě mělo potkat, za poslední dva roky už vybrala, a má to navždy za sebou.

Posunula jsem k ní další chlebiček, ona se jen smutně pousmála. „Že budu v devětatřiceti bezdomovkyní, to by mě nenapadlo ani ve zlém snu.“

Zadívala jsem se na ni s provinilým výrazem. „Všechno by se vyřešilo, kdybych ten dům po prarodičích nemusela prodat.“

Dorota jen mávla rukou. „S tím se nedá nic dělat, když se tvoji strýcové tak rozhodli. Svoji situaci si musím vyřešit sama. Ty se vdáš za Jonáše, a když mě z firmy nepropustí, možná si vezmu hypotéku na jednopokojový byt. Jen si předtím musím něco našetřit.“

Mluvila o tom tak věcně, nezaujatě, jako by nemluvila o sobě, ale o nějaké jiné osobě. Jako by z předchozího zklamání, obav a hněvu nic nezůstalo.

Já jsem strýcům jejich rozhodnutí měla za zlé. Kdyby to záviselo na mémě, dům by se neprodával, ale její bratři se už nemohli dočkat peněz, které si po prodeji rozdělí. Dokud jsem tam po smrti dědečka bydlela sama, toto téma neotevírali, ale když jsem v domě poskytla přístřeší Dorotě, začalo jim to vadit.

Talíř, na kterém byly chlebíčky, zůstal prázdný.

„Jdi už, Jonáš na tebe netrpělivě čeká,“ připomněla mi Dorota. V obličeji se jí zračila únava. „A nezapomeň se ho zeptat, jestli nemá pro mě v rodině nějakého bratrance, aspoň z poloviny tak dobrého, jako je on.“

„Říkalas, že si uděláš profil na internetové seznamce,“ připomněla jsem jí zas já. „Neříkej mi, že se nikdo neozval.“

Se smíchem se natáhla do ležící polohy. „Ale jo, ozvali se,“ zamumlala. „Všechny, kteří chtěli fotku v plavkách, jsem vyřadila. Taky ty, co vypadali jako kretění. Jednomu chybělo několik zubů. Kdybych byla zubařkou, aspoň bych na něm mohla vydělat, takhle měl smůlu.“

„Hledej dál,“ povzbudila jsem ji, „dokud nenatrefíš na toho pravého.“

Netušila jsem, že jednoho dne, až se to stane, to pro mě bude šok.

OBRÁZKY Z MINULOSTI

Trochu složitě, nejdřív tramvají a potom autobusem, jsem se vydala za Jonášem do městské části Vajnory. Nechtěla jsem, aby pro mě přijel autem, dnes mohl pracovat z domova, a tak jsem mu cestu do města ušetřila.

Těšila jsem se na něj, neviděli jsme se pár dní. Nemohla jsem se dočkat chvíle, až se k němu přitulím a povyprávím mu o dnešních událostech. Padla na mě únava z celého dne, toužila jsem po měkké pohovce a studené citronové limonádě.

V myšlenkách jsem se však stále musela vracet k tomu, co řekl Roman. Opravdu mi všichni záviděli moje cestování s rodiči? Pamatuji si, že se mě spolužáci vyptávali, jak bylo přes víkend, kde měli rodiče koncert, v jakém hotelu jsme byli ubytováni...

Z jejich pohledu se to mohlo zdát atraktivní, dobrodružné. Nikdo však netušil spoustu věcí, jimiž jsem si musela projít. Nevěděli, jaké to je přespávat každou noc v jiném hotelovém pokoji, na neznámém místě. Netušili, jakou hrůzu jsem měla ze tmy obklopující prostor kolem mě, hlavně v dobách, kdy jsem byla ještě malé dítě.

Vždycky když jsem zjistila, že jsem v tmavém neznámém pokoji sama, se mi divoce rozbušilo srdce. Jednou, byly mi asi čtyři roky, jsem se probudila a spustila jsem hlasitý pláč. Zřejmě se mi zdálo něco nepříjemného a potřebovala jsem maminčinu uklidňující náruč. Máma tam však nebyla.

Do místnosti prosvítalo zvenčí sporé osvětlení. Pohybující se větve stromů za oknem vytvářely na zdech hrůzostrašné mihotavé stíny různých tvarů a velikostí.

Volala jsem mámu tak dlouho, až to hosté ohlásili na recepci. Mámu i s ostatními členy kapely našli v baru, kam si po koncertě zašli posedět a popovídat si.

Bylo to nepříjemné. Máma se tvářila provinile, v jejím hlasu jsem postřehla rozmrzelý tón.

„Nebudeme ji moct brát s sebou,“ říkala tiše otci. „Bude muset zůstat u našich.“

„Nééé!“ plakala jsem ještě víc. „Já už budu hodná. Už nikdy nebudu plakat!“ Představa dlouhého odloučení od mámy, jaké jsem zažila nedávno, když mě kvůli nemoci nechali u prarodičů, ve mně vyvolávala paniku. Ty dva týdny se mi zdály nekonečné. Po večerech jsem plakala do polštáře, možná i proto se můj organismus dlouho nedokázal zbavit horečky. Babička mě balila do studených mokrých prostěradel a já jsem vrískala na celý dům a toužebně přivolávala mámu.

Babička byla milá, pozorná žena. Starostlivě vychovávala svoji dceru, moji mámu, která se jim narodila jako vytoužené děvčátko po dvou nezbedných klucích. Víím, že do své Margaretky vkládala velké naděje a všechno nasvědčovalo tomu, že jednoho dne půjde studovat medicínu a bude z ní lékařka.

V každé rodině se lékař hodí, říkala hrdě svým kamarádkám. Máma excelovala v biologii a chemii, vyhrávala všechny vědomostní olympiády a svojí usilovností měla našlápnuto ke skvělé budoucnosti.

A potom jednoho dne potkala mého otce.

Byla to čistá náhoda: šla navštívit kamarádku, a jen co vstoupila do vchodu bytového domu, zaslechla ze sklepních prostor hudbu a zpěv. Zvědavě šla za vábivou melodií dolů po schodech a chvíli postávala před dveřmi, aby si ji, podpávajíc nohou, vychutnala do konce.

Když písnička dozněla, vstoupila dovnitř.

Místnost byla dobře osvětlená. Čtyři kluci ve věku třináct až dvacet let se k ní otočili jako na povel. Osm párů očí na ní se zalíbením spočinulo.

„Skvělá písnička,“ usmála se. Svojí poznámkou rozjasnila tváře mladých hudebníků. „Můžu chvíli poslouchat?“

„Samozřejmě,“ měl radost kytarista a hned ji vedl k rozklížené židli v rohu místnosti. Ofina z polodlouhých zvlněných kaštanových vlasů mu padala do čela, radostný záblesk v jeho očích jí způsobil zmatek v duši.

Když ji usadil, zvedl hlavu a jejich pohledy se setkaly. Od té chvíle byla ztracená.

Zapomněla na všechny plány na ten den. Seděla tam s tlukoucím srdcem a poslouchala Petrův podmanivý hlas. Slova o lásce směřovala z jeho rtů přímo k ní.

Chodila tam často. Prozpěvovala si spolu s nimi a postupně kluky poznávala. Dvacetiletý kytarista Petr, který ji tak okouznil, byl tím, kdo kapelu Ecce založil spolu s hráčem na klávesy Denisem. Denis byl z nich nejmladší, bylo mu jen třináct let, měl absolutní sluch a obdivuhodný talent. Šikovnými prsty běhal po klávesách, ponořený do melodie plynoucí zpod jeho jemných prstů, zasněný pohled občas upřený kamsi do neznáma. Margaretka o něm věděla, že škola mu moc neříká; často vynechával vyučování a učebnice k životu vůbec nepotřeboval.

Baskytarista Miro vkládal do hraní celou duši, zakláběl hlavu dozadu a přivíral přitom oči. Vypadal, že i kytaru zvládá s lehkostí stejně jako studium na gymnáziu. Byl opakem Denise, jeho snem bylo vystudovat architekturu na vysoké škole.

Kluk se ojedinelým jménem Metod, Mirův spolužák, hrál na bicí. Šermoval paličkami jako ve varieté, v obličeji radost a nadšení z ostrých, dominantních zvuků nástrojů, které tak mistrovsky ovládal.

Talentovaní, mladí, nadšení. Vystupovali na školních akcích s vlastními skladbami a se širokým repertoárem známých hitů z hitparád.

Jednoho dne Petr přinesl novou píseň.

„Ta melodie je nádherná!“ zvolala Margaretka. „Nejvíc se mi líbí tahle pasáž...“ Zanotovala kousek sloky do ticha místnosti.

Překvapeně se na ni zadíval. Dokonalé tóny z krásných úst jako by objaly všechny kolem. Něha z jejích zasněných očí se jemně ovinula kolem jeho srdce. Měl sto chutí vzít ji do náručí a zrušit celou zkoušku, aby s ní mohl zůstat sám. „Zazpívej to ještě jednou,“ vyzval ji nedočkavě a snažil se ukrýt v hlase dojetí. S nakloněnou hlavou naslouchal téměř bez dechu jejímu melodickému hlasu – s přibývajícím obdivem v hnědých očích. „Nechtěla bys s námi zpívat?“ zeptal se. „Hodila by se nám zpěvačka.“

Nejdřív se tomu návrhu nevěřicně zasmála, potom váhavě přikývla. Její krásný zvonivý hlas se jemně vpletl do tónů Petrova zpěvu, jako by spolu splynuli v objetí.

Život premiantky nabral jinou dimenzi a jiný směr. Skončily všechny plány na studium medicíny, každou volnou chvíli věnovala kapele a setkáním s Petrem.

Dvěma velkým láskám, díky kterým jsem přišla na svět.

Moje babička byla z proměny své dcery velmi nešťastná. Nepomáhaly prosby, zákazy, výhrůžky ani žádné argumenty. Místo doktorky se z ní stala nadšená zpěvačka.

Kočovný život se jí líbil, vychutnávala si cestování po celé republice. Být v průběhu týdne někdy i na dvou třech nových místech, poznávat města, městečka i odlehlé vesničky bylo vzrušující. V malých klubech s intimní atmosférou, nebo ve velkých, svatebně vyzdobených sálech vítali živou hudbu vždycky s nadšením.

Nejdůležitější pro moji mámu bylo, že mohli být s Petrem stále spolu. Jejich láska byla spalující, náruživá, nesmírná. Společnými chvílemi během koncertů a po nich debatami dlouho do noci s celou kapelou u vína a cigaret jako by rostla a pohlcovala všechno kolem. Můj táta říkal mámě Kvítek, protože taková byla: krásná, něžná, křehká, poddajná. Vždy pokorně stála na pódiu a oddaně zazpívala každou melodii, kterou můj táta složil. Nikdy o žádné nepochybovala, nikdy nenavrhovala lepší řešení či drobné změny, nikdy neposuzovala jeho tvorbu. Každou jeho novou píseň přijala s obdivem. Byla jeho múzou a bezmezně milovala jeho i všechno, co udělal.

Podařilo se jí odmaturovat a hned nato je oba zaskočilo mámino těhotenství.

Nejvíce zaskočená zůstala však moje babička, která v koutku duše stále doufala, že Margaretka ji poslechne a rozhodne se studovat dál. Myslím si, že na jejím pozdějším zdravotním stavu se podepsala právě zpráva o mé miniaturní existenci, protože po ní dostala první záchvat a téměř jí zkolabovaly ledviny. Její organismus neunesl představu totálně pokaženého života výborné studentky. Právě tehdy se musela vzdát všeho, co si pro dceru vysnila, a nesla to velmi těžko.

Můj příchod na svět nejvíce potěšil mého tátu, do radosti ostatních se míchaly různé obavy. Máma se musela soustředit na sebe kvůli velké svatbě, na které měli hrát už za tři týdny, a tak se po porodu snažila zotavit co nejrychleji. Jako bych to vytušila, prořvala jsem prý pouze dvě noci a potom jsem pochopila, že noc je k tomu, aby se spalo. Dědeček se obával, jestli jsem dostatečně často krmená, a chodil se na mě zneklidněně dívat do postýlky. Kroutil hlavou i nad tím, když si mě máma přivázala velkým šátkem k hrudi, aby si mohla u klavíru procvičovat repertoár. I když mnozí tvrdí,

že si to nemůžu pamatovat, já jsem přesvědčená, že si vzpomínám, jak ve mně mámina vůně a melodie jejího jemného hlasu vyvolávaly slastné pocity. Vím to, protože dodnes ve mně narůstá pocit zvláštního, tichého štěstí, když slyším některé známé tóny, až se mi zdá, že je můžu uchopit do dlaně.

O tom, jak to všechno brala babička, mi nikdo neřekl, a přece o tom vím nejvíc. Vidím to na fotkách z tohoto období: já v mámině náručí, mámin nesmělý úsměv, otcův široký a šťastný. A u nich babička s pohledem rezignovaně upřeným před sebe jako voják po prohrané bitvě. Z jejích očí se dají vyčíst všechny ty ztracené naděje a sny, které jsem překazila svým příchodem na svět.

„Moje milá, jsi si vědomá toho, že si svoji situaci musíš vyřešit sama, že?“ řekla moje mámě. „Že je s tvou hudební kariérou konec. Musíš se starat o dítě.“

Potom mámě oznámila, že jí je ochotná pomoci s dítětem v případě, pokud by pokračovala ve studiu. Otevřené vydírání. Dnešníma očima se na to však dívám docela jinak. Babička chtěla pro dceru jen to nejlepší – vzdělání.

Máma však mé narození nepovažovala za překážku v kariéře. Vždyť dítě je přenosné: půl roku se živí pouze mateřským mlékem a dokáže spát kdekoliv. A vždy se najde někdo, kdo je ochotný pohlídat ho, a pokud ne, mezi písničkami se dá odběhnout do šatny anebo do hotelového pokoje a zkontrolovat ho.

Babička se svými podmínkami neuspěla, jakkoliv se snažila.

A přece si na ni nemůžu stěžovat. Od doby, kdy si dokážu vybavit vzpomínky z prvních let, ji vždy vidím u sporáku. Z hrnce stoupá pára, babička krájí zeleninu a dává ji do vařící polévky. Vysvětluje mi, že očistila petržel, mrkvičku a kedlubnu, brambory přidá trochu později, protože se

uvaří rychleji. Já sedím v kuchyni u stolu s obkladem kolem krku, mám kašel nebo zvýšenou teplotu – protože jen tehdy mě rodiče nechávali doma. Až dokud jsem nenastoupila do školy, byla jsem s nimi neustále na cestách. Potom většinou jen přes víkendy, ale i tak jsem mívala hodně zameškaných hodin, hlavně pátky a pondělí, dny cestování do vzdálenějších destinací a návratů z nich.

Babička mi nikdy nedávala najevo pocity rozčarování z kariéry své dcery. Ale zároveň si mě k sobě nikdy nepřivínila, neobjala mě. Byla však milá, postarala se o mě v době nemoci, dokud ji její vlastní zdravotní stav nedostal do stavu životní rezignace.

Z toho období si už živě pamatuji invalidní vozík, na němž ji dědeček vozil k sanitce. Vozívali ji na dialýzu, a když se odtud vrátila, prospala celý zbytek dne. Přestala vařit, ztratila energii na jakékoliv domácí práce. Možná to opravdu nezvládala, možná se o to ani nesnažila.

Celou péči včetně rozpačitého vaření na sebe vzal dědeček.

Ze vzpomínek mě vyrušilo zvonění mobilu.

„Už se blížíím,“ usmála jsem se nad Jonášovou nedočkavostí. Autobus právě vjel do městské části Vajnory. Malebná vesnička s původními rodinnými domy jako by ani nepatřila k hlavnímu městu. Marne byste tam hledali typický městský hluk a shon. Vždycky jsem si tam připadala jako někde na venkově, v oáze klidu.

„Miláčku, konečně jsi tady!“ Jonášova náruč mě celou pohltila, potom mě zasypal polibky. „Ten autobus se musel nekonečně vléct,“ řekl tónem, ve kterém zazněla výčitka patřící městské hromadné dopravě.

„Dnes jsem strašně unavená,“ povzdychla jsem si, „ale